

виятъ характеръ въ народно отношение. За да го осъди, индексътъ говори, че попь Еремия е „быль въ навѣхъ на Верзіуловѣ колу.“ Русските археолози сж направиле твжрде вѣроятнo предположение, че тие думи сж биле длжни да означавать, че попь Еремия са е считаль (баремъ отъ противниците) за вжрколакъ или за „оборотень“. Но каква свжрзка има сичкото това съ сжставлението на лжжовните книги? — Южно-славянските народни повѣрия сжвжршено обясняватъ смисальтъ на това извѣстие. Въ тѣхъ и до днесъ още сж са увардиле множество предавия, за „вжлколаците“ или „вжрколаците“, т. е. за оние хора, които послѣ смжртъта си, въ видѣ на вжлци продължавать да са расхождать по земята, да нападать на хората и страшно да ги мжчатъ. Човѣкътъ става вжлколакъ само тогава, когато са братими съ самодивите и съ вѣщиците и когато умира безъ покаяние. И така, вжлколакътъ въ времето на своятъ животъ почти неизбѣжно трѣба да има братство съ вражеските сили; самодивите разказватъ на вжлколаците за сичко на свѣтътъ, т. е. отъ що происхожда болѣстъта и сичките други нещастия, които посѣщавать човѣкътъ и животните, и съ какво тие могатъ да са избавать отъ тие нещастия или отъ тие „напасти“; самодивите имъ показватъ и различни лѣбарственни треви. Тие хора ставать „знахары“ и „вѣдуни“, а у сжрбете (и у бжлгарете) думите врачъ, врачаръ (и врачка) иматъ такавъ смесаль, който сжставлява тжждественно сходство съ древно русското понятие за врачеванията и за „колдовствата“. Попъ Еремия е билъ такавъ сжщо врачъ: ето защо, освѣнъ распростра-